

Forfatter: Udrag fra Sphinxen

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 55.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366756528/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

»Det maa Herren da bedst vide selv – svarede Pigen og loe – men de Lærde har saa mange Ting i Hovedet, kan jeg tænke, at de ikke altid kan vide hvor de selv ere. Min Husbond siger rigtig nok, at han har seet Dem til Hest i Formiddags paa Veien til Skoven; men han maa have seet fejl og taget en Anden for Dem; thi De har jo ingen Ridehest veed jeg, og har jo desuden siddet hjemme hele Dagen og skrevet.»

»Troer hun jeg er forrykt, og ikke veed, hvor jeg selv har været?» – spurgte Arnold stødt og lod Pigen gaae, som friste skalkagtig i det hun gik, og sagde halv hoit: »maar han veed det selv, hvorfor spørger han da om det?«

Det var underligt – tænkte Arnold – har jeg da været to Steder paa een gang? eller er Eventyret med min Ridetour og den skønne Cordula, som jeg indhentede paa Veien, og som jeg allerede var for Alteret med – skulde Alt det kun være en Drøm? Han tændte Lys og gik til sit Skriverbord, der saae han med Forundring det hele Eventyr skrevet med sin egen Haand; paa den sidste Side var Blækket endnu vaadt, og han tvivlede nu ikke paa, at han jo selv havde opdigret det Altsammen, og havde saa levende sat sig ind i sit Eventyr, at det til sidst var syntes ham virkeligt. Eller har mit andet Jeg maaskee været her og skrevet – vedblev han – mens jeg selv har været ude og oplevet Alt hvad her staaer? Jeg kan ikke længer blive klog paa mig selv – er jeg En eller To? og er jeg To, hvilken af de To er da mit virkelige Selv? – eller er jeg maaskee endog gal, og har kun enkelte *lucida intervalle*, hvori al min Lyksalighed synes mig Tant og Drøm? – Ak! skønne Cordula, – sukkede han nu – skal jeg da aldrig see dig uden i Drømme, eller naar jeg er gal, Gud give da, jeg aldrig maatte vækkes af min Drøm og aldrig komme til Fornuft i mine Dage! –

Under saadanne Tanker lagde han sig endelig til Hvile, og drømte hele Natten fort om den skønne Cordula. Han syntes, at hun gik i den mørke Hauge ved Soen og ledte om ham og græd, og bebrejdede ham hans Vantro og Mistillid. Arnold, Arnold! – syntes det ham, at hun sukkede – see, nu er jeg blevet for Dig, hvad Du endelig vilde have mig til, et Drømmebillede, en sælsom Skabning af Menneskeklogt, som ligger bleg og forstenet i det fremmede Land og spørger: Hvo er du og Hvo er jeg? – Da syntes ham, at det var i Ægypten han var; han saae de store Pyramider og Obelisker, og stirrede forundret paa de gaadefulde Hjeroglypher; endelig saa han ogsaa en stor hvid